

Arrest

nr. 171 626 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HAUWEN loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 1 saur 1367 (Afghaanse kalender, 21 april 1988) in het dorp Tange Torchi in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U ging gedurende vier of vijf jaar naar school.

Nadat u eerst in een press center in Jalalabad werkte, begon u zestien maanden voor uw vertrek naar Europa als privéchauffeur en huishoudelijke hulp voor M.M.N. te werken. M.M.N. reeg verschillende posten als districtshoofd in Nangarhar aaneen alvorens de secretaris van de provinciegouverneur A.L. te worden. Gedurende de laatste zes maanden van uw verblijf in Afghanistan werd u voortdurend gecontacteerd door de taliban met de vraag een bom te plaatsen gericht tegen M.M.N. of zijn vriend F.M., een parlamentslid, zo niet zou uzelf gedood worden. U sloeg de vraag van de taliban steeds af en lichtte M.M.N. in. M.M.N. zei u dat u zich geen zorgen diende te maken. Op 5 hoet

1393 (24 februari 2015) belde uw vrouw u op en vroeg u naar huis te komen omdat u post had ontvangen. Het betrof een brief waarin de taliban haar verzoek herhaalde en u een aanzienlijke geldsom beloofde indien u de missie zou uitvoeren. Die avond werd u door de taliban gevraagd naar uw antwoord. U deed echter alsof u geen brief had ontvangen, waarna de taliban u bedreigde. U keerde niet terug naar uw werk bij M.M.N.. Op 8 hoet 1393 (27 februari 2015) ontplofte een bom nabij het voertuig van F.M. en doodde twee van zijn bodyguards. De taliban belde na de aanslag F.M. op. Ze eisten de aanslag op en zeiden dat u hen bij de uitvoering geholpen had. Gewapende mannen van M.M.N. en F.M. kwamen vervolgens naar uw huis, beschuldigden u van betrokkenheid bij de aanslag en confisqueerden uw taskara, de dreigbrief van de taliban uw gsm en uw spaargeld. Op 9 hoet 1393 (28 februari 2015) ontvluchtte u Afghanistan om op 17 juni 2015 in België aan te komen. U diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat u niet instemde met hun verzoek en vervolging door M.M.N. en F.M. omdat ze u verdenken van betrokkenheid bij de aanslagen van de taliban tegen F.M. (CGVS p.9,11). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

U verklaart dat uw problemen met de taliban en daaropvolgend met M.M.N. en F.M. ontstonden nadat u omwille van uw tewerkstelling bij M.M.N. door de taliban gevraagd werd om een aanslag tegen uw werkgever en zijn vriend te plegen. Vooreerst moet er evenwel op gewezen worden dat er aan uw verklaarde tewerkstelling bij M.M.N. geen geloof kan worden gehecht. Zo heeft u een verkeerd beeld van de functies die N. bekleedde tijdens de zestien maanden dat u bij hem in dienst zou zijn geweest. U beweert dat M.M.N. districtshoofd van Mohmand Dara was toen u bij hem in dienst trad omstreeks het einde van de maand september 2013. Na vijf à zes maanden in Mohmand Dara te hebben gewerkt, werd M.M.N. districtshoofd van Rodat voor opnieuw vijf à zes maanden. Vervolgens werd hij het districtshoofd voor Sherzad. Toen hij vijf à zes maanden als districtshoofd van Sherzad had gewerkt, werd A.L. als gouverneur van Nangarhar aangesteld en werd N. zijn secretaris. Drieënhalf à vier maanden werkte N. al als secretaris van L. toen u zich aan het einde van februari 2015 genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten, zo verklaart u (CGVS p.4). Dat u beweert dat M.M.N. drieënhalf tot vier maanden voor uw vertrek secretaris van de gouverneur van Nangarhar werd toen L. deze positie kreeg, strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt die stelt dat A.L. reeds in november 2013 tot gouverneur van uw provincie benoemd werd. Geconfronteerd met deze vaststelling vertelt u dat L. eerst als supervisor van het provinciehuis aangesteld werd alvorens hij gouverneur werd (CGVS p.12). Deze stelling staat echter haaks op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Ook de andere voorgehouden tewerkstellingen van M.M.N. gedurende de periode dat u bij hem in dienst was, stroken overigens niet met de objectieve informatie. Waar u M.M.N. achtereenvolgens als districtschef van Mohmand Dara, Rodat en Sherzad aanduidt, blijkt dat er in werkelijkheid andere personen in de aangehaalde periodes deze posities bekleedden (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u onder andere als de privé-chauffeur van M.M.N. werkte zou u een goede kennis mogen hebben van de verschillende functies die hij bekleedde gedurende uw tewerkstelling bij hem. Dat u niet over deze kennis beschikt, haalt het geloof in uw verklaarde tewerkstelling sterk onderuit.

Ook over de wijze waarop u uw functie bij M.M.N. zou hebben bekomen, legt u geen aannemelijke verklaringen af. Gevraagd over hoe u aan deze job kwam, vertelt u eerst dat M.M.N. u de job aanbood toen u hem voor het eerst ontmoette in het press center waar u werkte. U voegt er vervolgens nog aan toe dat een vriend van uw vader hem kende (CGVS p.3,4). Later, als uw vroegere reis naar Turkije ter sprake komt, stelt u dat u M.M.N. reeds voordien ontmoette toen u hem vroeg om de medische kosten van uw zoon te dekken (CGVS p.7). Nog later beschrijft u hem als een zeer goede vriend van uw vader en stelt u dat er goede banden tussen u en zijn familie zijn (CGVS p.7). Dat u geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop u aan uw job bij M.M.N. kwam, schaadt

verder het geloof in de verklaarde tewerkstelling (CGVS p.8). Bovendien weet u niet aan te geven hoe de vriendschap tussen uw vader en M.M.N. dan wel ontstond (CGVS p.12). Indien u dan toch op basis van die vriendschap aangeworven werd, zou u wel degelijk van dergelijke feiten op de hoogte mogen zijn.

Daarnaast is het ook opvallend dat u niet goed kan aangeven wanneer u voor M.M.N. begon te werken. Zo weet u niet in welke maand, welk seizoen of zelfs maar in welke jaar u voor hem begon te werken (CGVS p.3). Dat u dit niet kan aangeven, is een zeer opmerkelijke vaststelling. Ook over de persoon van M.M.N. mist u fundamentele kennis. Hoewel u zestien maanden lang M.M.N. zou hebben rondgereden, zijn huishouden zou hebben gedaan en hem en zijn gasten zou hebben bediend, weet u niets over zijn verleden (CGVS p.3,4,6). Naar zijn activiteiten onder de moedjaheddin of talibanregime heeft u het raden (CGVS p.6). Tot slot kan ook uw beschrijving van uw takenpakket niet overtuigen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u als privé chauffeur van N. werkte (CGVS Vragenlijst punt 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS herhaalt u deze uitspraak (CGVS p.3). Later nuanceert u dit en stelt u dat N. over een officiële chauffeur beschikte en dat u N. rondreed als zijn officiële chauffeur niet beschikbaar was (CGVS p.4). Hoewel u in eerste instantie uw functie bij M.M. als chauffeur omschreef en ook later stelde dat uw functie minstens gedeeltelijk ingevuld werd door het rondrijden van uw werkgever heeft u er geen idee van hoe u naar N.s opeenvolgende werkplaatsen in Mohmand Dara, Rodat en Sherzad reed (CGVS p.12). Indien u daadwerkelijk (deels) als de chauffeur van het districtshoofd van deze districten werkte, zou u op de hoogte mogen zijn van hoe hij naar zijn werk pendelde.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan uw tewerkstelling bij M.M.N. geen geloof kan worden gehecht. Aangezien de verklaarde tewerkstelling aan de basis van de voorgehouden problemen ligt, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk geschaad.

De problemen die u met de taliban enerzijds en met M.M.N. en F.M. anderzijds kenden, kunnen evenmin geloofwaardig bevonden worden. Vooreerst moet er gewezen worden op de verrassende vasthoudendheid van de taliban. In zes maanden tijd contacteerde de taliban u dertig tot vijftig keer met de vraag tot samenwerking. Hoewel u telkens weigerde, bleef de taliban hardnekkig dezelfde vraag op dezelfde wijze stellen, zo blijkt uit uw verklaringen. Nochtans beschouwde de taliban u als een vertrouwenspersoon van N. (CGVS p.9,10). Dat de taliban zou denken dat u na tientallen contacten opeens wel akkoord zou gaan met hun verzoek indien ze nogmaals dezelfde vraag zouden stellen, is weinig aannemelijk. Hoewel u bovendien met de dood bedreigd werd, u steeds opnieuw de opdrachten van de taliban weigerde en beweert dat de taliban alles kan doen tegen jullie, ondernam u zelf geen actie om u of uw familieleden tegen de taliban te beschermen (CGVS p.10,11). Nochtans nam u de telefoongesprekken serieus (CGVS p.12). Het is zeer bevreemdend dat u zich op geen enkele wijze tegen hen trachtte te beschermen als een machtige organisatie, die in staat is u en uw familieleden te schaden, u meedeelt dat u gedood gaat worden tenzij u een opdracht uitvoert die u niet wilt uitvoeren. Integendeel, u deed gewoon verder met uw dagelijks leven inclusief het werk dat u de vervolging opleverde. Dat u op geen enkele manier uw handelen aanpaste of voorzorgsmaatregelen nam, roept verdere twijfels op. Ook de reactie van M.M.N. op het nieuws dat de taliban u trachtte te rekruteren om een aanslag tegen hem te plegen, wekt verwondering. U verklaart immers dat N. het nieuws weglachte, u vertelde dat dergelijke bedreigingen dagelijkse kost zijn en dat u gewoon moest verder gaan met uw werk (CGVS p.12). Dat de taliban uw werknemers onder sterke druk zet om u te vermoorden, lijkt nochtans geen nieuws dat men zomaar weglacht. Het is daarnaast ook verwonderlijk dat u, hoewel u vervolging vreest van M.M. omdat hij u ervan verdenkt met de taliban samen te heulen, gewoon bevriend blijft met zijn twee zonen op facebook (CGVS p.9). Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat, waar u bij de DVZ beweerde dat u uw originele taskara zelf verloor, u nu beweert dat de mannen van M.M.N. en F.M. uw originele taskara in beslag namen. Bovenstaande opmerkingen ondermijnen sterk het geloof in uw asielrelaas.

Verder moet er op gewezen worden dat u verschillende aspecten van de situatie van u en uw familieleden voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen. Zo probeert u te verbergen dat u recent van Afghanistan naar Turkije reisde. U verklaart immers expliciet dat u op 9 hoet 1393 (27 februari 2015) voor het eerst Afghanistan verliet (CGVS p.2). Uit uw facebookaccount valt evenwel af te leiden dat u enige tijd eerder Turkije al bezocht. Als u specifiek gevraagd wordt of u naar Turkije reisde, bekent u dit (CGVS p.7). Gevraagd waarom u de reis eerder niet vermeldde, antwoordt u dat u het niet zei omdat u de reis niet omwille van uw problemen maakte. Aangezien de reden van een reis naar buitenland helemaal niet in de vraagstelling voorkwam, kan u vergoelijking niet aanvaard worden (CGVS p.2,8). Ook verklaarde u eerst op het CGVS dat u geen paspoort heeft (CGVS p.7). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat u een paspoort heeft dat u acht jaar geleden aanvroeg, dat u nooit gebruikte en waarvan u niet meer weet waar het ligt (DVZ verklaring punt 26). Nadat uw reis naar Turkije aan het licht kwam, past u uw verklaringen nogmaals aan. U bewoog een paspoort toen u naar Turkije ging maar u moest het paspoort aan M.M.N. geven nadat u terug in Afghanistan aankwam. Waarom u uw paspoort

aan N. moest geven, weet u dan weer niet (CGVS p.13). Dit kan niet overtuigen. Dat u uw verklaringen voortdurend aanpast en dat u geen aannemelijke verklaring weet te geven voor uw bewering dat u niet in het bezit bent of kan komen van uw paspoort doet sterk vermoeden dat u bepaalde elementen uit uw leven verborgen wenst te houden.

Uw verklaringen over de situatie van uw familieleden doen ook verbazen. Zo weet u niet waarom uw vader naar het Verenigd Koninkrijk verhuisde. Hij vertrok lang geleden en u vroeg het hem niet, zo zegt u (CGVS p.3,8). Het valt moeilijk voor te stellen dat u geen enkele interesse zou hebben in de reden waarom hij uw familie in Afghanistan achterliet en naar Europa trok terwijl u telefonisch contact heeft met uw vader in het Verenigd Koninkrijk. Evenzo mag het verbazen dat u geen weet heeft van het beroep van uw vader voor hij naar het Verenigd Koninkrijk trok (CGVS p.3). Zelfs indien u destijds jong was, zou u door telefonische contacten met uw vader of doordat u in Afghanistan in familie verband leefde van het werk van uw vader op de hoogte mogen zijn. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op bepaalde aspecten van uw leven en dat van uw familieleden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofdte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvraag afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een gezonde jongeman die het lezen in het Pashtou machtig is (CGVS p.2). Tevens spreekt u een beetje Engels. Uw bewering dat uw opleidingsniveau niet verder reikt en dat u niet over computervaardigheden beschikt, wordt ondermijnd door de vaststelling dat u over een facebookaccount beschikt waarop u in het Pashtou en het Engels communiceert (CGVS p.2,16). Daarnaast blijkt u jarenlang in Jalalabad gewerkt te hebben. Zo postte u op 1 december 2011 een foto van u aan het werk in de press center in Jalalabad. Dit werk zou u tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, met andere woorden zo'n twee jaar, uitgeoefend hebben (CGVS p.3,7). U verklaart dat u na uw werk bij het press center nog steeds in Jalalabad werkte, zij het niet in dienst van M.M.N. zoals u beweert (CGVS p.3). U beweert ook dat u de afgelopen jaren voornamelijk in Jalalabad verbleef, zodat ook het stemkantoor waar u bij de laatste verkiezingen uw stem uitbracht zich in Jalalabad bevindt en u een goede kennis van recente gebeurtenissen in de stad ten toon kunt spreiden (CGVS p.7,13,14). Bovendien bevindt uw dorp zich op amper twaalf tot dertien kilometer van Jalalabad. Uit uw verklaringen kan dus opgemaakt worden dat u zeer vertrouwd bent met de stad Jalalabad en dat u er in het verleden reeds in slaagde om in deze stad werk te vinden. Bovendien beschikt u over een netwerk in de stad Jalalabad. U vertelt immers dat uw oom D. in de stad woont en er werkt als leraar in een privé-school (CGVS p.3). Dat D. u genegen is blijkt uw verklaring dat hij jarenlang voor uw gezin zorgde nadat uw vader naar Europa trok (CGVS p.3). U gaat dus zeker op hem kunnen steunen wanneer u zich opnieuw in Jalalabad wilt vestigen. Ook aan uw jarenlange tewerkstelling in Jalalabad gaat u een vrienden- en kenniscgroep in deze stad opgedaan hebben, hetgeen ook blijkt uit uw lijst van facebookvrienden. Bij terugkeer naar Jalalabad vreest u vervolging door M.M.N. en F.M. omdat ze u ervan verdenken met de taliban samen te werken. Aangezien er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, brengt u geen hinderpalen aan die uw terugkeer naar Jalalabad in de weg zouden staan (CGVS p.9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden en ervaringen beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U legt geen stukken neer die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. U brengt immers slechts een kopie van een taskara aan. Deze kopie kan gemakkelijk het resultaat zijn van knip- en plakwerk waardoor er aan het stuk geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer daar uit een rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat valse en vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde

wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Volgens verweerder is de door verzoeker verschaft informatie over de functies van M.M.N. niet correct en besluit hij hiertoe op basis van verschillende persartikels. Verzoeker acht dit niet voldoende om zijn verklaringen als onjuist te beschouwen en meent dat verweerder de mogelijkheid heeft om officiële bronnen te contacteren teneinde zijn beslissing te ondersteunen. Een grondig onderzoek naar de data en de namen van de verschillende districtshoofden en gouverneurs in Nangarhar moet volgens verzoeker worden gedaan.

Betreffende de wijze waarop hij zijn functie bij M.M.N. heeft bekomen, stelt verzoeker als volgt: *“de zoon van M. is naar het presscenter gekomen om zijn huwelijkskaarten te printen. Zijn naam is N.N.. Hij heeft hem voorgesteld met zijn vader te werken. Vanaf dit moment heeft de verzoeker voor M. begonnen te werken. Op dit moment heeft hij al M. gezien omdat zijn vader was een goed vriend van M. voor zijn vertrek uit Afghanistan.”*

Betreffende zijn taken voor M.M.N. stelt verzoeker dat hij de privéchauffeur en huishoudelijke hulp was. Hij meent nooit te hebben gezegd dat hij de officiële chauffeur van M.M.N. was. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten niet te weten over het verleden van M.M.N., wijst verzoeker erop dat hij geen vriend, maar een werknemer van M.M.N. was, zodat het normaal is dat hij diens leven niet kent.

Betreffende het gedrag van de taliban stelt verzoeker dat zij hem hebben gecontacteerd gedurende een lange periode omdat verzoeker steeds bij M.M.N. was. Daarom benadrukt de taliban dat verzoeker de bomaanslag moest plegen.

Betreffende zijn reis naar Turkije, voert verzoeker aan dat hij niets over dit onderwerp heeft gezegd omdat deze reis geen verband hield met zijn problemen. Hij wilde de Belgische asielinstanties niet bedriegen.

Verzoeker meent dat hij een zo gedetailleerd mogelijk verhaal heeft gegeven en dat hij geen mogelijkheid heeft om zijn verklaringen te bewijzen. Hij verwijst naar enkele paragrafen uit de procedureregids van UNHCR en meent dat verweerder zijn asielrelaas veel te streng heeft beoordeeld. Tevens meent hij dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakt door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen van verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van verzoekers asielrelaas.

Aangaande het in de bestreden beslissing naar voren geschoven intern vestigingsalternatief, voert verzoeker aan dat geen rekening is gehouden met alle elementen van zijn situatie. Hij wijst erop dat er tussen Jalalabad en zijn stad minder dan 30 kilometer ligt, zodat het risico dat M.M.N., F.M. en de taliban hem terugvinden, zeer groot is. *“M. en F. hebben veel contacten gezien hun lidmaatschap van de politiek.”* Volgens verzoeker zijn de taliban overal aanwezig in Afghanistan. Hij wijst er ook op dat hij geen lid is van de Afghaanse overheid, maar dat hij werkt voor één van hen, zodat hij volgens hem ook een doelwit is voor aanslagen. Tevens voert hij onder verwijzing naar enkele internetartikels aan dat burgers in Jalalabad ook een doelwit zijn voor de opstandelingen. Verzoeker meent bijgevolg niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te beschikken.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stelt verzoeker nog dat hij een heel doorleefd relaas heeft gegeven. Hij verwijst nogmaals naar een paragraaf uit de procedureregids van UNHCR.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier internetartikels (stukken 3-6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan werkte voor M.M.N., die volgens hem verschillende posten als districtshoofd uitvoerde en tenslotte secretaris werd van de provinciegouverneur. In het kader van deze functie werd verzoeker door de taliban bedreigd teneinde hem een bomaanslag te doen plegen op zijn werkgever of een parlamentslid – vriend van M.M.N.. Wanneer uiteindelijk een bom ontplofte vlakbij de auto van het parlamentslid, werd verzoeker beschuldigd van betrokkenheid, waarna hij Afghanistan ontvluchtte. Verweerder hecht geen geloof aan verzoekers tewerkstelling voor M.M.N. en aan de problemen met M.M.N., F.M. en de taliban omdat (i) verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van M.M.N. niet in overeenstemming zijn met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), (ii) verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij een functie bij M.M.N. kon bemachtigen, niet aannemelijk zijn, (iii) verzoeker fundamentele kennis mist over de persoon van M.M.N., (iv) de door verzoeker beschreven handelswijze van de taliban en de reactie van M.M.N. hierop ongeloofwaardig zijn en verzoeker bovendien geen enkele maatregel nam ter bescherming van zichzelf en zijn familieleden, (v) verzoeker een aantal gegevens heeft trachten te verzwijgen, zoals een eerdere reis naar Turkije en het bezit van een paspoort, zodat het vermoeden ontstaat dat hij bepaalde aspecten van zijn leven verborgen wenst te houden, (vi) verzoeker verklaart niet te weten waarom zijn vader lang geleden naar het Verenigd Koninkrijk vertrok en welke job deze had vóór zijn vertrek, hetgeen doet vermoeden dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op bepaalde aspecten van zijn leven en van dat van zijn familieleden, en (vii) de door hem neergelegde kopie van taskara de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat een grondig onderzoek dient te worden gedaan naar de verschillende districtshoofden en gouverneurs van Nangarhar omdat verweerder de mogelijkheid heeft om officiële bronnen te contacteren en zich volgens verzoeker niet op persartikels kan beroepen om zijn verklaringen te beoordelen, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te voegen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist zou zijn. De loutere bewering dat verweerder officiële bronnen zou kunnen contacteren – zonder *in concreto* weer te geven welke officiële bronnen verweerder volgens verzoeker dan wel zou hebben moeten contacteren – doet geenszins afbreuk aan de juistheid van informatie in het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat het feit dat verzoekers verklaringen over de verschillende functies van M.M.N. niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier over de districtshoofden en gouverneurs in Nangarhar, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op de verregaande impact op het verdere leven van verzoeker, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich dienaangaande terdege tracht te informeren, temeer daar hij stelt de privéchauffeur en huishoudelijke hulp van M.M.N. te zijn geweest.

Vervolgens stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij de functie bij M.M.N. kreeg aangeboden door diens zoon, die in het presscenter zijn huwelijkskaarten kwam laten printen. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker echter dat M.M.N. zelf naar het presscenter kwam om de huwelijkskaarten van zijn zoon te laten printen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat verzoeker in onderhavig opnieuw een andere manier uiteenzet waarop hij de functie bij M.M.N. bemachtigde, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In de bestreden beslissing werd immers reeds terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij zijn functie bij M.M.N. bemachtigde, incoherent zijn: *“Ook over de wijze waarop u uw functie bij M.M.N. zou hebben bekomen, legt u geen aannemelijke verklaringen af. Gevraagd over hoe u aan deze job kwam, vertelt u eerst dat M.M.N. u de job aanbood toen u hem voor het eerst ontmoette in het press center waar u werkte. U voegt er vervolgens nog aan toe dat een vriend van uw vader hem kende (CGVS p.3,4). Later, als uw vroegere reis naar Turkije ter sprake komt, stelt u dat u M.M.N. reeds voordien ontmoette toen u hem vroeg om de medische kosten van uw zoon te dekken (CGVS p.7). Nog later beschrijft u hem als een zeer goede vriend van uw vader en stelt u dat er goede banden tussen u en zijn familie zijn*

(CGVS p.7). *Dat u geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop u aan uw job bij M.M.N. kwam, schaadt verder het geloof in de verklaarde tewerkstelling (CGVS p.8). Bovendien weet u niet aan te geven hoe de vriendschap tussen uw vader en M.M.N. dan wel ontstond (CGVS p.12). Indien u dan toch op basis van die vriendschap aangeworven werd, zou u wel degelijk van dergelijke feiten op de hoogte mogen zijn.*" Tevens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet kan aangeven in welke maand, welk seizoen of welk jaar hij voor M.M.N. begon te werken.

Waar verzoeker stelt dat hij het leven van M.M.N. niet kent, omdat hij een werknemer en geen vriend is van M.M.N., dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde er goede banden zijn tussen hem en de familie van M.M.N. (gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarenboven kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij als privéchauffeur en huishoudelijke hulp gemakkelijk zich kan informeren over het leven van M.M.N.. Of verzoeker al dan niet officiële chauffeur of enkel privéchauffeur van M.M.N. was, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Aangaande de handelwijze van de taliban en de reactie van verzoeker en M.M.N. hierop wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"De problemen die u met de taliban enerzijds en met M.M.N. en F.M. anderzijds kenden, kunnen evenmin geloofwaardig bevonden worden. Vooreerst moet er gewezen worden op de verrassende vasthoudendheid van de taliban. In zes maanden tijd contacteerde de taliban u dertig tot vijftig keer met de vraag tot samenwerking. Hoewel u telkens weigerde, bleef de taliban hardnekkig dezelfde vraag op dezelfde wijze stellen, zo blijkt uit uw verklaringen. Nochtans beschouwde de taliban u als een vertrouwenspersoon van N. (CGVS p.9,10). Dat de taliban zou denken dat u na tientallen contacten opeens wel akkoord zou gaan met hun verzoek indien ze nogmaals dezelfde vraag zouden stellen, is weinig aannemelijk. Hoewel u bovendien met de dood bedreigd werd, u steeds opnieuw de opdrachten van de taliban weigerde en beweert dat de taliban alles kan doen tegen jullie, ondernam u zelf geen actie om u of uw familieleden tegen de taliban te beschermen (CGVS p.10,11). Nochtans nam u de telefoongesprekken serieus (CGVS p.12). Het is zeer bevreemdend dat u zich op geen enkele wijze tegen hen trachtte te beschermen als een machtige organisatie, die in staat is u en uw familieleden te schaden, u meedeelt dat u gedood gaat worden tenzij u een opdracht uitvoert die u niet wilt uitvoeren. Integendeel, u deed gewoon verder met uw dagelijks leven inclusief het werk dat u de vervolging opleverde. Dat u op geen enkele manier uw handelen aanpaste of voorzorgsmaatregelen nam, roept verdere twijfels op. Ook de reactie van M.M.N. op het nieuws dat de taliban u trachtte te rekruteren om een aanslag tegen hem te plegen, wekt verwondering. U verklaart immers dat N. het nieuws weglachte, u vertelde dat dergelijke bedreigingen dagelijkse kost zijn en dat u gewoon moest verder gaan met uw werk (CGVS p.12). Dat de taliban uw werknemers onder sterke druk zet om u te vermoorden, lijkt nochtans geen nieuws dat men zomaar weglacht. Het is daarnaast ook verwonderlijk dat u, hoewel u vervolging vreest van M.M. omdat hij u ervan verdenkt met de taliban samen te heulen, gewoon bevriend blijft met zijn twee zonen op facebook (CGVS p.9). Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat, waar u bij de DVZ beweerde dat u uw originele taskara zelf verloor, u nu beweert dat de mannen van M.M.N. en F.M. uw originele taskara in beslag namen. Bovenstaande opmerkingen ondermijnen sterk het geloof in uw asielrelaas."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dat de taliban hem gedurende een lange periode hebben gecontacteerd en dat zij hem een bomaanslag wilden laten plegen omdat hij vaak in de buurt van M.M.N. was.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoeker bepaalde elementen uit zijn leven en dat van zijn familieleden voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn reis naar Turkije niet vermeldde, omdat dit geen band had met zijn problemen. In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij Afghanistan voor het eerst verliet op 9 hoet 1393 en dat in de vraagstelling geen verwijzing werd gemaakt naar een specifieke reden voor het verlaten van Afghanistan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook terecht gewezen op verzoekers verklaringen in verband met zijn paspoort, alsook op verzoekers desinteresse voor zijn vader die naar het Verenigd Koninkrijk verhuisde: *"Ook verklaarde u eerst op het CGVS dat u geen paspoort heeft (CGVS p.7). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat u een paspoort heeft dat u acht jaar geleden aanvraagde, dat u nooit gebruikte en waarvan u niet meer weet waar het ligt (DVZ verklaring punt 26). Nadat uw reis naar Turkije aan het licht kwam, past u uw verklaringen nogmaals aan. U bewaart een paspoort toen u naar Turkije ging maar u moest het paspoort aan M.M.N. geven nadat u terug in Afghanistan aankwam. Waarom u uw paspoort aan N. moest geven, weet u dan weer niet (CGVS p.13). Dit kan niet overtuigen. Dat u uw verklaringen voortdurend aanpast en dat u geen aannemelijke*

verklaring weet te geven voor uw bewering dat u niet in het bezit bent of kan komen van uw paspoort doet sterk vermoeden dat u bepaalde elementen uit uw leven verborgen wenst te houden. Uw verklaringen over de situatie van uw familieleden doen ook verbazen. Zo weet u niet waarom uw vader naar het Verenigd Koninkrijk verhuisde. Hij vertrok lang geleden en u vroeg het hem niet, zo zegt u (CGVS p.3,8). Het valt moeilijk voor te stellen dat u geen enkele interesse zou hebben in de reden waarom hij uw familie in Afghanistan achterliet en naar Europa trok terwijl u telefonisch contact heeft met uw vader in het Verenigd Koninkrijk. Evenzo mag het verbazen dat u geen weet heeft van het beroep van uw vader voor hij naar het Verenigd Koninkrijk trok (CGVS p.3). Zelfs indien u destijds jong was, zou u door telefonische contacten met uw vader of doordat u in Afghanistan in familie verband leefde van het werk van uw vader op de hoogte mogen zijn. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op bepaalde aspecten van uw leven en dat van uw familieleden."

De neergelegde kopie van verzoekers taskara wordt in de bestreden beslissing correct als volgt beoordeeld: *"U legt geen stukken neer die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. U brengt immers slechts een kopie van een taskara aan. Deze kopie kan gemakkelijk het resultaat zijn van knippen plakwerk waardoor er aan het stuk geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer daar uit een rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat valse en vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan."*

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Bovendien laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* te duiden welke van zijn verklaringen volgens hem zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn asielrelaas. Dergelijke blote bewering doet geenszins afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict, maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-6), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Hieruit valt immers geenszins af te leiden dat burgers plots wél een doelwit zouden vormen voor de opstandelingen in de stad Jalalabad.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een gezonde jongeman die het lezen in het Pashtou machtig is (CGVS p.2). Tevens spreekt u een beetje Engels. Uw bewering dat uw opleidingsniveau niet verder reikt en dat u niet over computervaardigheden beschikt, wordt ondermijnd door de vaststelling dat u over een facebookaccount beschikt waarop u in het Pashtou en het Engels communiceert (CGVS p.2,16). Daarnaast blijkt u jarenlang in Jalalabad gewerkt te hebben. Zo postte u op 1 december 2011 een foto van u aan het werk in de press center in Jalalabad. Dit werk zou u tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, met andere woorden zo'n twee jaar, uitgeoefend hebben (CGVS p.3,7). U verklaart dat u na uw werk bij het press center nog steeds in Jalalabad werkte, zij het niet in dienst van M.M.N. zoals u beweert (CGVS p.3). U beweert ook dat u de afgelopen jaren voornamelijk in Jalalabad verbleef, zodat ook het stemkantoor waar u bij de laatste verkiezingen uw stem uitbracht zich in Jalalabad bevindt en u een goede kennis van recente gebeurtenissen in de stad ten toon kunt spreiden (CGVS p.7,13,14). Bovendien bevindt uw dorp zich op amper twaalf tot dertien kilometer van Jalalabad. Uit uw verklaringen kan dus opgemaakt worden dat u zeer vertrouwd bent met de stad Jalalabad en dat u er in het verleden reeds in slaagde om in deze stad werk te vinden. Bovendien beschikt u over een netwerk in de stad Jalalabad. U vertelt immers dat uw oom D. in de stad woont en er werkt als leraar in een privé-school (CGVS p.3). Dat D. u genegen is blijkt uw verklaring dat hij jarenlang voor uw gezin zorgde nadat uw vader naar Europa trok (CGVS p.3). U gaat dus zeker op hem kunnen steunen wanneer u zich opnieuw in Jalalabad wilt vestigen. Ook aan uw jarenlange tewerkstelling in Jalalabad gaat u een vrienden- en kennisgroep in deze stad opgedaan hebben, hetgeen ook blijkt uit uw lijst van facebookvrienden. Bij terugkeer naar Jalalabad vreest u vervolging door M.M.N. en F.M. omdat ze u ervan verdenken met de taliban samen te werken. Aangezien er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, brengt u geen hinderpalen aan die uw terugkeer naar Jalalabad in de weg zouden staan (CGVS p.9). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden en ervaringen beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoeker verwijst naar zijn asielmotieven teneinde aan te voeren dat hij door M.M.N., F.M. of de taliban ook in Jalalabad zal worden gevonden, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze asielmotieven niet de minste geloofwaardigheid kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER